

Dombi Tinódy László

A két hattyú

Gyere kedves, gyere édes,
hagyjad ott a gondot!
Jöjj közelebb, ülj le ide,
hallgasd, amit mondok!

Álmomban egy tó tükrére
vándor hattyúk szálltak.
Feleltek a kérdő éjnek
csendet záró
szárnyak.

Gyere kedves, menjünk
bátran, ketten könnyebb az
út!
Körülöttünk vad világ van,
pénzes zsvány az úr!

Álmomban a kéklő
égen fehér hattyúk
ringtak.
A mindenség
összemében öröm fénye
csillant.

Kérjük együtt a Teremtőt,
legyünk szelíd hattyúk,
s a szeretet szent
vizéből, soha ki ne
fogyjunk!

Menjünk kedves, menjünk
édes, vággyal telve ússzunk!
Mennyből kapott életünkért
hálaimát mondjunk!

(A Charlottenburgi kastély taván úszó két hattyúra is gondolva, ahogy elhaladtak a híd alatt, 2016. augusztus 15-én, a délutáni napfényben.)

Gyöngy a kebel

Ébred a Nap, nyílik a
tér: hegyek csúcsa az
égig ér.

Szelek hozta
felhősereg: eső mossa a
földeket.

Erdő zöldell, tarka a
rét: folyó fénylik, tó
szeme kék.

Ám e szépség semmit sem
ér: egy újszülött most enni
kér.

Mozdul a száj, mozdul a
fej: gyöngy a kebel,
csordul a tej.

Minden csodát magában
rejt: érzi lélek, érzi a test.

Arca pirul, szuszogva
nyel: Anyja örül, féltve
figyel.

Vezesd hajóm

Tündérvilág nagy szelleme,
vezesd hajóm messze-messze!

Olykor-olykor elgondolom,
mit is tettem az utamon.

Ki szeretett, kit imádtam,
dolgaiban hol hibáztam.

Tündérvilág nagy szelleme,
vezesd hajóm messze-messze!

Vágyakozva járok egyre,
fényre tartva, tévelyegve.

Tündérvilág nagy szelleme,
vezesd hajóm messze-messze!

Hogyha újra láthatnálak,
tovatúnne minden bánat.

Varázs vinne két kezembe,
lepihennék szép öledbe.

Tündérvilág nagy szelleme,
vezesd hajóm messze-messze!